

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2330/2015
17.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ЈП „Путеви Србије“ из Београда, кога заступа пуномоћник Д.Р., адвокат из Б., против туженог Г.М. из Ж., општина Л., кога заступа пуномоћник П.П., адвокат из Л., ради накнаде штете, вредност спора 13.854.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж бр. 1282/15 од 07.10.2015.године, у седници већа одржаној дана 17.03.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж бр. 1282//15 од 07.10.2015.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П бр. 66/14 од 15.05.2015.године, одбијен је тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу накнади штету у износу од 13.854.000,00 динара са законском затезном каматом од доношења кривичне пресуде 10.02.2005.године па до коначне исплате. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 126.750,00 динара.

Побијаном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж бр. 1282/15 од 07.10.2015.године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Вишег суда у Лесковцу.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника из реда адвоката изјавио дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других битних повреда, које могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је пресудом Окружног суда у Новом Саду од 10.02.2005.године оглашен кривим што је у временском периоду од 01.04.2004.године до 01.10.2004.године у Н.С., Б. и Н. у намери да себи прибави противправну имовинску корист извршио кривично дело преваре из члана 171. став 3. у вези са ставом 1 КЗ РС, а том пресудом је усвојен и имовинскоправни захтев тужиоца и тужени обавезан да обештети тужиоца износом од 9.720.000,00 динара у висини прибављене противправне имовинске користи. Пресудом Основног суда у Нишу од 10.12.2010.године, одбијена је оптужба против туженог да је у периоду од 01.05.2004.године до 01.10.2004.године у намери да себи прибави противправну имовинску корист у износу од 4.835.000,00 динара учинио кривично дело преваре из члана 208. став 4. и у вези става 1. КЗ, у продуженом трајању, а из разлога да радње туженог као окривљеног представљају са радњама у правноснажној кривичној пресуди од 10.02.2005.године продужено кривично дело, те се не може водити самостални кривични поступак за новооткривене радње. Остатак до тужбом тражених 13.854.000,00 динара издатих вредносних бонова није био предмет оптужбе и кривичног поступка који је вођен против туженог.

Код овако утврђених чињеница, те обзиром да тужилац тужбеним захтевом по тужби која је поднета 20.12.2013.године тражи накнаду штете у износу од 13.854.000,00 динара проузроковану кривичним делом од стране туженог правилно су нижестепени судови применили материјално право одредбу члана 376. став 2. ЗОО, а не одредбу члана 377. ЗОО, на којој је заснован захтев када су усвојили приговор застарелости потраживања тужиоца истакнут од стране туженог, те одбили тужбени захтев дајући при томе разлоге које прихвата и ревизијски суд.

Тужени је у кривичном поступку пресудом од 10.02.2005.године оглашен кривим за кривично дело преваре учињено у временском периоду од 01.04.2004.године до 01.10.2004.године и у том кривичном поступку утврђено је да је прибавио противправну имовинску корист у износу од 9.720.000,00 динара, за који износ је у том поступку обавезан да обештети тужиоца, као оштећеног. Истицање захтева за накнаду штете проузроковане кривичним делом у кривичном поступку сматра се и као редовно подизање парничне тужбе, те је у конкретном случају тужилац обештећен за штету проузроковану кривичним делом. За износ од 4.835.000,00 динара одбијена је оптужба, а за преостали износ тужбеног захтева није било кривичног поступка против туженог. Када је окривљени од кога се тражи накнада штете проузроковане кривичним делом правноснажном пресудом ослобођен оптужбе у кривичној ствари, односно када против истог (иако је познат и није било сметњи) није вођен кривични поступак, захтев за накнаду штете у парничном поступку застарева у субјективном року од 3 године од када је оштећени сазнао за штету и лице које је штету причинило, односно у објективном року од 5 година од када је штета настала сагласно члану 376. став 1. и 2. ЗОО, те је у конкретном случају правилан закључак нижестепених суда да

је потраживање тужиоца према туженом застарело. Стога је без утицаја навод ревидента да је у кривичном поступку штета утврђена узимајући у обзир само документацију која је приликом акције заплењена, а да је тужилац накнадно на основу књиговодствене документације утврдио преосталу штету коју тражи овом тужбом, а која се односи на штету за исти временски период за који је тужиоцу у кривичном поступку штета накнађена.

На основу изложеног и члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**